

[Torben Lund]

de nu engang er fælles om. Det burde tværtimod være en helt naturlig ret for disse forældre.

Jeg tror, næsten alle kan tilslutte sig, at det er rimeligt, at papirløst samlevende par i hvert fald kan aftale at være fælles om forældremyndigheden over de børn, de nu lever sammen med i det daglige. Der, hvor nogle bliver usikre, er vel i den situation, hvor forældrene ikke er samlevende, og spørgsmålet er her, om man skal give en adgang til at aftale fælles forældremyndighed. Det er jo typisk i separations- eller skilsmisssituationer. Jeg nærer ikke nogen betænkelighed ved at give forældrene en adgang til at aftale fælles forældremyndighed i disse situationer, og det vil jeg godt begrunde. Jeg tror, det vil lette overgangen i mange skilsmisse- og separationsager, at den ene part ikke tvinges til at skulle afgive forældremyndigheden. Jeg tror ikke, man skal undervurdere den psykologiske virkning, der ligger i at skulle afgive forældremyndigheden over børnene. Jeg tror, enhver lettelse på det område vil være til gavn for barnet.

Men derudover har vi jo bygget nogle sikkerheder ind i forslaget. For det første skal der være enighed mellem forældrene, for at der kan være tale om fælles forældremyndighed. Det vil altså sige, at ingen af forældrene kan gennemtvinge en fælles forældremyndighed imod den anden af forældrenes vilje.

Derudover er der indbygget den sikkerhed, at aftalen om fælles forældremyndighed også skal godkendes af statsamtet. Det, statsamtet skal påse i de sager, er alene: hvad er bedst for barnet? Statsamtet kan altså nægte en fælles forældremyndighed og en aftale om det, hvis det strider imod barnets tarv.

Derudover er der yderligere indbygget den sikkerhed, at hvis forudsætningerne for den fælles forældremyndighed skulle ændre sig, hvis det skulle vise sig, at det ikke kan forløbe på en gnidningsfri måde siden hen, ja, så kan enhver af forældrene når som helst bestemme, at nu skal der træffes en beslutning om, hvem der skal have forældremyndigheden fremover. Jeg tror ikke, det vil skabe øget utryghed for børnene; jeg tror, vi vil undgå nogle voldsomme konflikter i forbindelse med samlivsophævelser.

Med hensyn til samværsretten synes jeg også, det er vigtigt, at vi nu får lavet et grundlag for at forbedre muligheden for

samvær imellem barnet og den af forældrene, der ikke har forældremyndigheden. Jeg mener, det er vigtigt på to leder. Der er det mere formelle, at vi nu får ligestillet ægtebørn og børn født uden for ægteskab, men det, der er det vigtigste, er måske i virkeligheden, at vi igennem udvalgsarbejdet får lagt nogle retningslinjer for, hvordan praksis skal være i samværsretssagerne. Jeg er enig med justitsministeren i, at det ikke er hensigtsmæssigt i detaljer at lovgive om omfanget og indholdet af samværsretten, men jeg mener på den anden side også, at et flertal her i folketinget bør tilkendegive over for administrationen, hvordan man mener at praksis bør være. Jeg mener, at man i øjeblikket gennemfører en alt for unuanceret og alt for skemaagtig fastlæggelse af samværsretten, hvilket giver barnet en alt for dårlig mulighed for at bevare en forsvarlig tilknytning til den af forældrene, der ikke har forældremyndigheden. Afgørelserne må tage langt flere konkrete hensyn, og man må virkelig bore dybt i den konkrete sag, når man skal fastlægge omfanget og indholdet af samværsretten.

Per Stig Møller (KF):

Det fremsatte beslutningsforslag er en naturlig udløber af børnekommissionens betænkning nr. 918 og justitsministeriets nedsatte arbejdsgruppes betænkning nr. 985 om forældremyndighed og samværsret. På et væsentligt punkt er det tilmed en forbedring, idet beslutningsforslaget ikke er nær så bastant med hensyn til samkvemsrettens udmøntning, som børnekommissionen var i sit forslag.

Til gengæld må det overvejes nøje, om det er en forbedring at forkaste ægteskabsudvalgets afvisning af en fælles forældremyndighed. Hr. Torben Lund mente, at det ville lette overgangen ved separation, men det må jo ikke være af den grund, vi indfører fælles forældremyndighed. Det er ikke for at gøre det lettere for forældrene; det må jo være barnets tarv, det afhænger af. Hvis barnet nemlig herefter bliver kastebold mellem uenige forældre, er det kommet fra asken og i ilden. Uenigheden kan jo opstå hen ad vejen: hvilken skole skal det gå i? Moderen siger én, faderen en anden. Hvor længe skal barnet gå i uvished, og hvilke økonomiske repressalier eller handler kan der ventes at